

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 26 maja 2025 r.

Pozycja 143

POSTANOWIENIE z dnia 29 stycznia 2025 r. Sygn. akt Ts 135/23

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Andrzej Zielonacki,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej D.S. o zbadanie zgodności:

art. 21 § 1 pkt 2 w związku z art. 68 § 1 i § 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. Nr 137, poz. 926, ze zm.) oraz art. 6 ust. 7 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. Nr 9, poz. 31, ze zm.) rozumiane w ten sposób, że „nawet w przypadku zaskarżenia odwołaniem decyzji organu pierwszej instancji, to decyzja organu pierwszej instancji, a nie decyzja organu odwoławczego, jest decyzją ustalającą zobowiązanie podatkowe, i tylko do wydania decyzji organu pierwszej instancji odnoszą się terminy przedawnienia z art. 68 § 1 i § 2 Ordynacji podatkowej” z:

- a) art. 78 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie, w jakim „pozbawiają podatnika prawa do dwukrotnego merytorycznego rozpoznania i załatwienia jego sprawy przez organ podatkowy, przepisy te naruszają chronioną konstytucyjnie zasadę dwuinstancyjności postępowania”,
- b) art. 2 w związku z art. 84 oraz art. 7 Konstytucji w zakresie, w jakim „organ drugiej instancji jest uprawniony do «doprecyzowania» czy «korygowania» zobowiązania podatkowego po upływie terminu przedawnienia wymiaru zobowiązania podatkowego, przepisy te naruszają zasadę praworządności”,
- c) art. 2 w związku z art. 32 ust. 1 Konstytucji w zakresie, w jakim „podatnik nie ma możliwości określenia terminu przedawnienia zobowiązania podatkowego – powstającego w drodze decyzji, w przeciwieństwie do podatników, których zobowiązanie powstaje z mocy prawa, przepisy te naruszają zasadę ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa oraz zasadę równości”,
- d) art. 2 w związku z art. 64 ust. 1 i 3 oraz w związku z art. 84, a także art. 2 Konstytucji w zakresie, w jakim „nieograniczona w czasie możliwość ostatecznego orzeczenia o zobowiązaniu podatkowym podatnika skutkuje możliwością nieograniczonej żadnym terminem ingerencji w prawa majątkowe podatnika, pozbawiając jednostkę możliwości swobodnego dysponowania jej własnością, przepisy te naruszają prawo własności skarżącego”,

p o s t a n a w i a:

nadać dalszy bieg skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 14 czerwca 2023 r. (data nadania) D.S. (dalej: skarżący), wystąpił z żądaniem przytoczonym w komparycji niniejszego postanowienia na tle następującego stanu faktycznego.

Decyzją z 5 lutego 2015 r. (nr [...]) Burmistrz Miasta Z. ustalił skarżącemu wymiar podatku od nieruchomości za rok 2013. Od powyższego rozstrzygnięcia skarżący wniósł odwołanie do Samorządowego Kolegium Odwoławczego, które decyzją 18 kwietnia 2019 r. (nr [...]) utrzymało w mocy decyzję organu pierwszej instancji.

Wyrokiem z 9 września 2020 r. (sygn. akt [...]) Wojewódzki Sąd Administracyjny w W. w punkcie pierwszym stwierdził nieważność decyzji Samorządowego Kolegium Odwoławczego i utrzymanej nią w mocy decyzji Burmistrza, zaś w punkcie drugim umorzył postępowanie.

Na powyższe orzeczenie zarówno organ jak i skarżący wnieśli skargi kasacyjne. Wskutek ich rozpoznania Naczelny Sąd Administracyjny wyrokiem z 30 listopada 2022 r. (sygn. akt [...]) uchylił zaskarżony wyrok w całości oraz oddalił skargi.

Orzeczenie to doręczono pełnomocnikowi skarżącego 15 marca 2023 r. i zostało wskazane jako ostateczne rozstrzygnięcie w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji.

Zarządzeniem Prezesa Trybunału Konstytucyjnego z 29 września 2023 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 6 października 2023 r.) wezwano skarżącego do usunięcia braku formalnego wniesionej skargi przez doręczenie odpisu lub kopii poświadczonej za zgodność z oryginałem wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. z 9 września 2020 r. (sygn. akt [...]). Skarżący usunął brak w ustawowo przewidzianym terminie.

Zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 10 czerwca 2024 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 18 czerwca 2024 r.) wezwano skarżącego do usunięcia braków formalnych wniesionej skargi przez: 1) doręczenie odpisu lub kopii poświadczonej za zgodność z oryginałem orzeczenia Naczelnego Sądu Administracyjnego (sygn. akt [...]) w sprawie wniosku o wznowienie postępowania zakończonych wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z 30 listopada 2022 r. (sygn. akt [...]) wraz z czterema kopiami; 2) wyjaśnienie, w jaki sposób zaskarżone przepisy, w zakresie wskazanym w *petitum* skargi konstytucyjnej, naruszają wolności lub prawa skarżącego, wraz z uzasadnieniem zarzutu niekonstytucyjności kwestionowanych przepisów, z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie (wraz z czterema kopiami). Pismem z 24 czerwca 2024 r. (data nadania) skarżący ustosunkował się do powyższego wezwania.

W ocenie skarżącego kwestionowane przepisy naruszają zasadę dwuinstancyjności postępowania, prawo do równego traktowania, zasadę zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa oraz prawo własności.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym, podczas którego Trybunał bada, czy odpowiada ona określonym przez prawo wymogom.

2. W ocenie Trybunału skarga konstytucyjna spełnia przesłanki przekazania jej do me-

rytorycznego rozpoznania, ponieważ:

a) została sporządzona przez radcę prawnego, który przedłożył pełnomocnictwo szczególne do sporządzenia i wniesienia skargi konstytucyjnej oraz reprezentowania skarżącego w postępowaniu przed Trybunałem,

b) wyczerpana została przysługująca skarżącemu droga prawna, ponieważ od wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z 30 listopada 2022 r. (sygn. akt [...]) nie przysługuje żaden zwykły środek zaskarżenia,

c) dochowany został, przewidziany w art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK, trzymiesięczny termin wniesienia skargi, gdyż ostateczne rozstrzygnięcie, w rozumieniu art. 79 ust. 1 Konstytucji, zostało doręczone skarżącemu 15 marca 2023 r., a skargę konstytucyjną wniesiono do Trybunału Konstytucyjnego 14 czerwca 2023 r. (data nadania),

d) określony został przedmiot kontroli (art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p.TK), tj. art. 21 § 1 pkt 2 w związku z art. 68 § 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. Nr 137, poz. 926, ze zm.) oraz art. 6 ust. 7 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. Nr 9, poz. 31, ze zm.) rozumiane w ten sposób, że „nawet w przypadku zaskarżenia odwołaniem decyzji organu pierwszej instancji, to decyzja organu pierwszej instancji, a nie decyzja organu odwoławczego, jest decyzją ustalającą zobowiązanie podatkowe, i tylko do wydania decyzji organu pierwszej instancji odnoszą się terminy przedawnienia z art. 68 § 1 i § 2 Ordynacji podatkowej”,

e) wskazano, które konstytucyjne wolności i prawa oraz w jaki sposób – zdaniem skarżącego – zostały naruszone (art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p.TK), tj. art. 78, art. 2 w związku z art. 84 oraz art. 7; art. 2 w związku z art. 32 ust. 1; art. 2 w związku z art. 64 ust. 1 i 3 oraz w związku z art. 84; art. 2 Konstytucji,

f) przedstawiono uzasadnienie sformułowanych przez skarżącego zarzutów (art. 53 ust. 1 pkt 3 u.o.t.p.TK).

3. W ocenie Trybunału analizowana skarga konstytucyjna nie jest obarczona nieusuwalnymi brakami formalnymi, o których mowa w art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p.TK, sformułowane zaś w niej zarzuty nie są oczywiście bezzasadne w rozumieniu art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p.TK.

W związku z powyższym – na podstawie art. 61 ust. 2 u.o.t.p.TK – postanowiono jak w sentencji.